

Wo Co Adreas 1 en 2 juni 2019

Hand. 7,55-60, Joh.17, 20-26

inleiding

in het evangelie bidt Jezus: dat wij één mogen zijn!

In plaats van zich neer te leggen bij een wereld vol onrecht schetst Hij het visioen van een nieuwe wereld waarin elk mens gelijk is.

De eerste christenen leefden vanuit dat visioen.

Vanuit het geloof en de overtuiging dat de droom van God over de eenheid van de hoop op een andere wereld ooit werkelijkheid zal worden.

Overweging

ik zal altijd van je blijven houden,

ik zal er altijd voor je zijn,

ik zal het nooit meer doen,

als ik beter word...

als ik er niet meer ben, zo vraag ik onze kinderen, laat elkaar niet vallen, probeer het steeds opnieuw als het misgaat,

het zijn beloften en vragen recht uit het hart, welgemeend, oprecht verlangend.

Op heel diepgaande momenten in ons leven spreken we het uit dit verlangen, deze hoop, om eenheid in liefde. We kunnen de gevolgen nauwelijks overzien, maar heel ons wezen verlangt ernaar ze waar te maken. Mensen willen graag trouw zijn, niemand kwetsen, blij zijn, hoopvol zijn.

De momenten waarop je deze beloften doet zijn vaak de kostbaarste momenten, die waarop je hoop en vertrouwen hebt, waarop je heel intens een nieuwe weg wil inslaan omdat je het vertrouwen van iemand anders krijgt en die gelooft dat jij het echt meent.

Het leven van alledag leert ons dat niet alle beloften waargemaakt kunnen worden.

Een belofte vraagt om een omgeving, om mensen die in jou geloven, om situaties waarin je je belofte kunt waarmaken, om bescherming, ondersteuning, om geloof in jou, om vergeving, om opnieuw te mogen beginnen, om erkenning van dat je mens bent en niet feilloos maar wel van goede wil. Beloften vragen om vriendschap, om een maatschappelijke omgeving die borg staat als je hulp nodig hebt.

Beloften vragen om geloof in de ander en voor mij om geloof in God, in het voorbeeld van Jezus en de eerste Christengemeenschappen. Zonder een zoekende, gelovige gemeenschap zou ik de weg kwijt raken, vereenzamen. Ik heb het nodig om samen te komen, om te zingen, te bidden, om stil te zijn en om elkaar te ontmoeten.

Meer en meer zo lijkt het, staan we er alleen voor in de wereld, alleen met ons gezin, alleen in de buurt, zonder vanzelfsprekend gedrag van mensen om je heen.

Als je niet telkens een bewuste keuze maakt om vriendschap te onderhouden, je geloof te beleven, er vorm en inhoud aan te geven, dan droogt het op.

De wereld individualiseert, durven we aan onszelf de vraag te stellen of we dat willen en of we daardoor wel meer mens worden en daarover in gesprek te gaan?

Beloftes moeten onderwerp van gesprek blijven, zichtbaar blijven in je doen en laten.

Als er geen kleine attente dingen meer worden gedaan of uitgesproken dan drogen we op,

dan bloeden we dood, dan gaan we dood aan het leven. We moeten elkaar helpen om weerstanden, verleidingen, daar waar je gevoel niet meer stroomt, te overbruggen, we moeten elkaar bemoedigen, met humor, met aandacht, met zelfspot, door samen te bidden, te zingen, stil worden.

In de stilte horen wat God ons te zeggen heeft.

Onze relatie met Hem openhouden, nadenken ook samen, over eenheid in liefde.

Zou Johannes dat niet bedoelen als hij schrijft aan het einde van zijn leven, over eenheid in liefde? Ik vind het zo'n mooie uitdaging: eenheid in liefde. Je hoeft niet te worden zoals ik denk dat je zou moeten zijn, jij en ik, wij mogen er zijn, met ons falen en met onze verlangens en tekortkomingen.

Samen kunnen groeien in eenheid in liefde,

zou het niet dé oplossing van alle wereldproblemen kunnen zijn?

Gaan, elkaar tegemoet gaan,

met de kracht van de heilige Geest,

die je zoekend, je geloof in je beloften aan het leven, en aan elkaar laat waarmaken.

Laten we bidden erop vertrouwen en danken

dat het geschenk van de Geest alle mensen gegeven is,

altijd en overal,